

POSTANOWIENIE

29 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 29 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.B.1 i A.B.2
przeciwko R. AG w W.
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej R. AG w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z 21 listopada 2024 r., III Ca 660/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od R. AG w W. na rzecz A.B.1 i A.B.2 po 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany R. AG w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku, którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o ustalenie toczącej się z powództwa A.B.1 i A.B.2.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Natura obu tych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 28 marca 2025 r., I CSK 703/24, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego. Powtarzanie tych rozważań należy zatem uznać za zbędne.

Dostrzegany przez bank problem, związany z tym, czy art. 358 k.c. (jak należy mniemać: konkretnie art. 358 § 2 k.c.) w brzmieniu aktualnym na dzień 4 listopada 2009 r. może zostać zastosowany, jako przepis dyspozytywny, w miejsce zawartego w umowie postanowienia uznanego za niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.), dawniej rzeczywiście budził poważne wątpliwości. To samo tyczy się zagadnień związanych z wykładnią przepisów wskazanych w punkcie I.2 na s. 2 skargi kasacyjnej i konsekwencji uznania tzw. klauzuli przeliczeniowej za niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c.

Obecnie jednak należy uznać wspomniane problemy za wyjaśnione dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, w której wskazano, iż w razie uznania, że postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający

z przepisów prawa lub zwyczajów. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie obecnie tej argumentacji należy uznać za zbędne.

Co się z kolei tyczy kwestii wskazanej w punkcie I.1, tj. możliwości uznania postanowienia nieuzgodnionego indywidualnie za uzgodnione indywidualnie z tej przyczyny, że konsument mógł (hipotetycznie) podjąć próbę negocjacji z przedsiębiorcą lub wybrać inny proponowany przez przedsiębiorcę wzorzec umowy, to jest oczywiste, że możliwość taka nie istnieje. Definicja z art. 385¹ § 3 k.c. jest bowiem jasna, została też obszernie wyjaśniona w orzecznictwie (zob. postanowienie SN z 3 lutego 2026 r., I CSK 1124/25, wraz z przywołanym tam orzecznictwem).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł]